

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/115/EÜ ühiste nõuete ja korra kohta liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel⁽¹⁾ artiklitega 6 ja 8 on vastuolus riigisisene õigusnorm, mille kohaselt riigis viibimise õiguse andva loa väljastamine ajaks, mil vaadatakse läbi meditsiinilistel põhjustel esitatud elamisloa taotlust, mis on tunnustatud vastuvõetavaks eespool täpsustatud kriteeriumide alusel, tähendab, et kolmanda riigi kodanikul on õigus nimetatud taotluse läbivaatamise aja jooksul riigi territooriumil viibida, kuigi ajutiselt ja ebakindlalt, ning et sellise loa väljastamine tähendab, et varem varjupaigamenetluse raames tehtud tagasisaatmisotsus, mis on selle loaga vastuolus, loetakse vaikimisi tagasivõetuks.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/115/EÜ ühiste nõuete ja korra kohta liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel (ELT 2008, L 348, lk 98).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Poola) 4. jaanuaril 2022 – M.B., U.B., M.B. versus X S.A.

(Kohtuasi C-6/22)

(2022/C 158/05)

Kohtumenetluse keel: poola

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: M.B., U.B., M.B.

Kostja: X S.A.

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes⁽¹⁾ – pidades silma selle eesmärgi, milleks on tarbija kaitsmine ebaõiglaste tingimuste eest ettevõtjatega sõlmitavates lepingutes – on õiguspärane tõlgendada nii, et kui kohus tunnistab kõnealuse direktiivi alusel lepingu kehtetuks, lõppeb direktiivi kohaldamine ja ka tarbija kaitse ning seega tuleb tarbija ja ettevõtja vahelist vaidlust reguleerivaid norme otsida kehtetu lepingu täitmisele kohaldatava liikmesriigi lepinguõiguse sätetest?
2. Kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ artiklite 6 ja 7 kontekstis tuleb kohtul – kui kohus kinnitab, et lepingutingimus on lubamatu ja leping ei saa pärast selle tingimuse kõrvaldamist edasi kehtida, puudub poolte nõusolek täita tekkinud lünk poolte tahte vastavate sätetega ning puuduvad dispositiivsed sätted (poolte kokkuleppe puudumise korral lepingule vahetult kohaldatavad) – leping kehtetuks tunnistada, täites kohtult lepingu kehtetuks tunnistamist taotleva tarbija tahet, või on kohus kohustatud omal algatusel uurima, kuigi pooled seda ei nõua, tarbija majanduslikku olukorda, et teha kindlaks, kas lepingu kehtetuks tunnistamine ei too tarbija jaoks kaasa eriti ebasoodsaid tagajärgi?
3. Kas direktiivi 93/13/EMÜ artikkel 6 võimaldab tõlgendust, mille kohaselt – kui kohus jõuab järeldusele, et lepingu kehtetuks tunnistamine oleks tarbijale eriti ebasoodne, ja hoolimata poolte pingutusest ei jõua nad lepingu täitmises kokkuleppele – võib kohus, pidades silmas tarbija objektiivselt mõistetavat hüve, täita lepingusse pärast ebaõiglaste tingimuste eemaldamist tekkinud lünga mitte liikmesriigi õiguse dispositiivsete sätetega tähenduses, millele on osutatud Euroopa Kohtu otsuses C-260/18, ehk sätetega, mis on vahetult kohaldatavad lepingu lünkadele, vaid liikmesriigi õiguse konkreetsete sätetega, mida saab kõnealuse lepingu suhtes kohaldada ainult vajaduse järgi või analoogia alusel ja mis kajastavad liikmesriigi lepinguõiguses kehtivat normi?

⁽¹⁾ ELT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288.